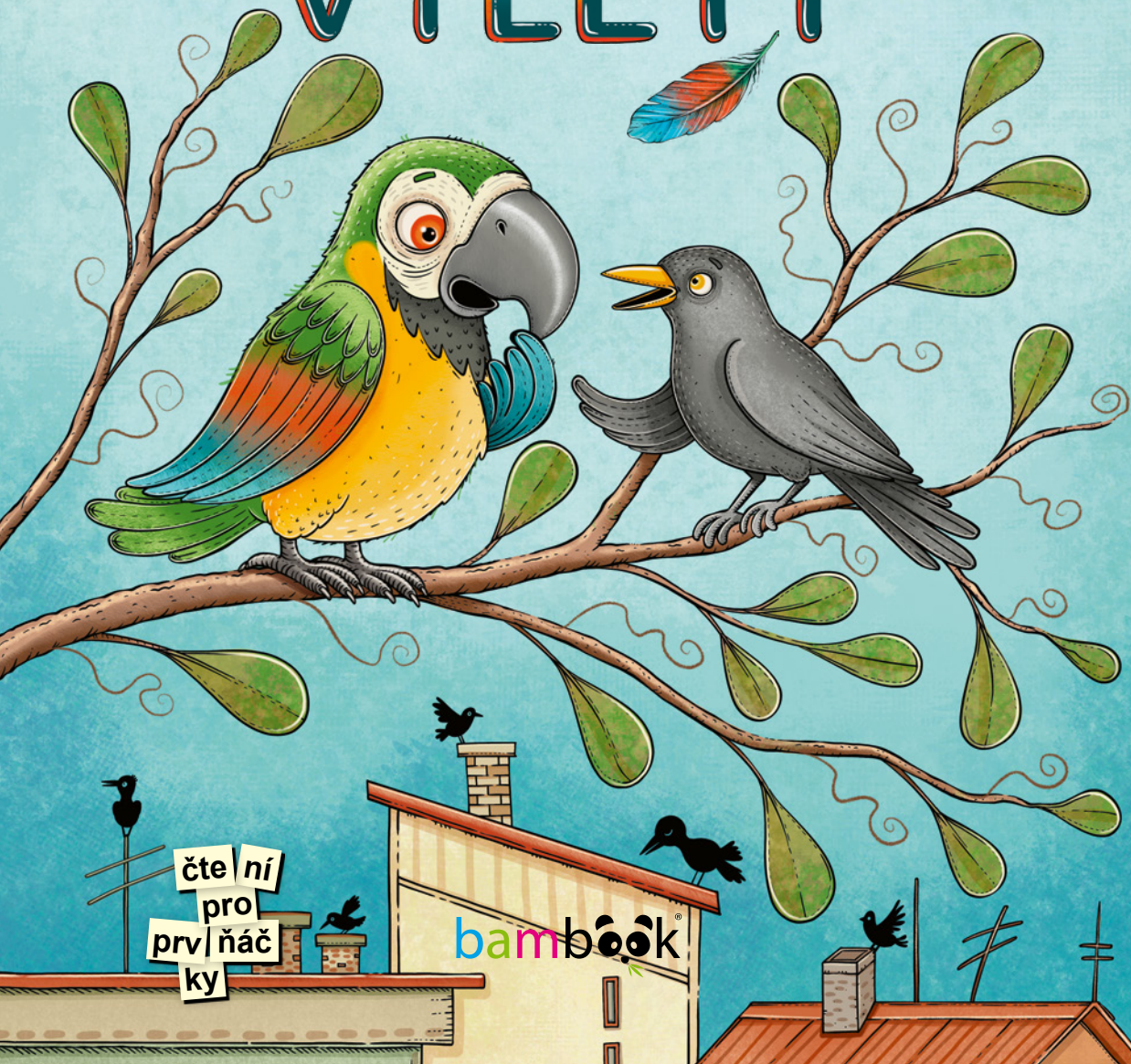

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

LORINOVY VÝLETY

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

LORINOVY VÝLETY

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Zuzana Pospíšilová

LORINOVY VÝLETY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 337. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Redakce a korektury Andrea Černá

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2025

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2025

ISBN 978-80-271-8334-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-5892-8 (print)

Obsah

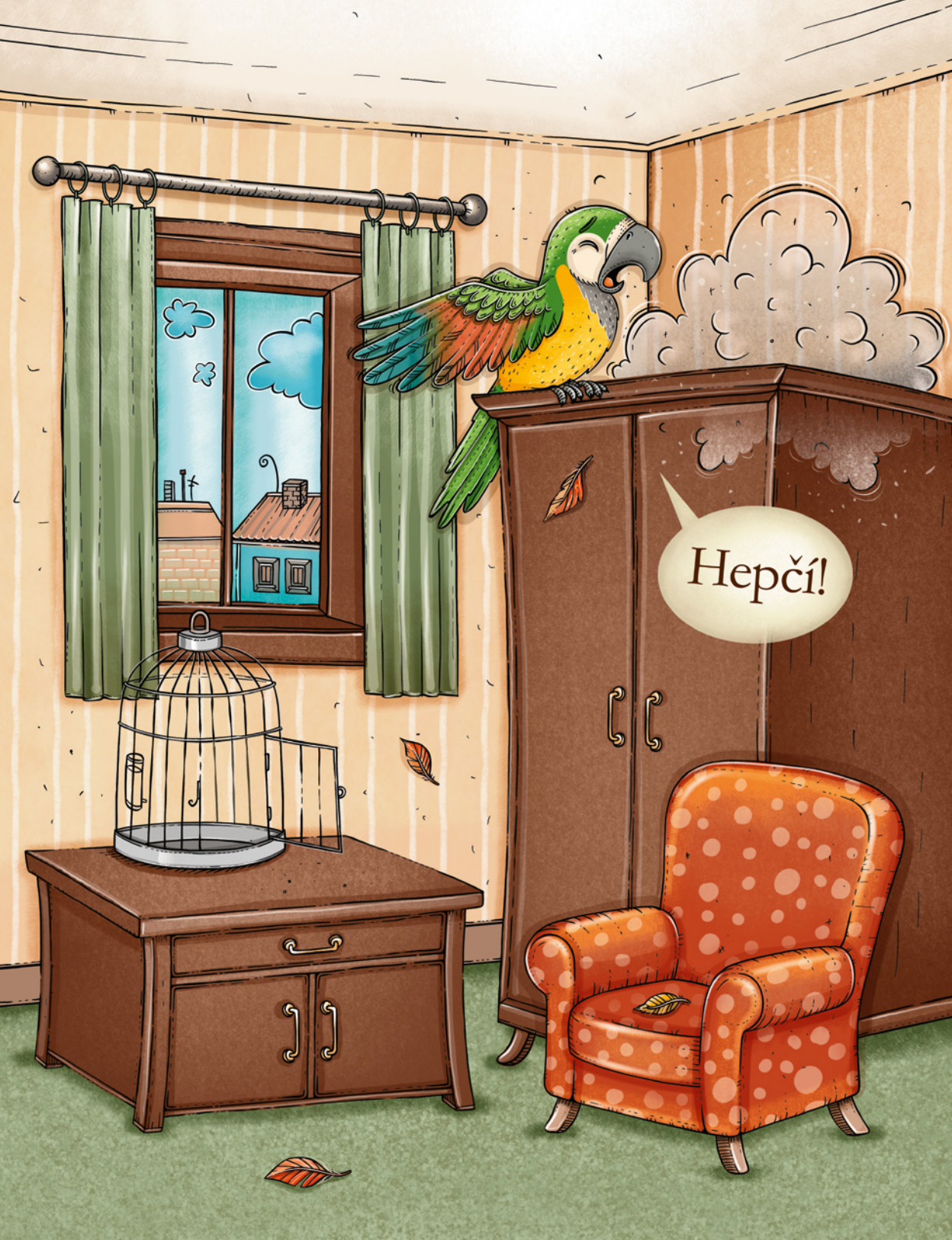
Předmluva	7
Lorin	9
Plán	13
Poprvé venku	16
Na poště	20
Kudy domů?	25
Ve škole	29
Pane řediteli!	33
V divadle	37
Pořádný malér	43
Zlomenina	46
V nemocnici	50
Plné břicho	55
Lorínku, kde jsi?	59
Lorin druhý	63
Překvapení	69
Partáček na výlety	73

Předmluva

Papoušek Lorin se nudí. Celé dny totiž tráví sám ve své kleci. Když se mu jednoho dne naskytne příležitost zažít velké ptačí dobrodružství, neváhá ani chvíli.

Pust'te se s papouškem do bláznivého vyprávění plného malých nedorozumění i velkých katastrof. Jak to s Lorinem dopadne? To se dozvíte po přečtení této knížky.

Hepčí!

Lorin

V malém domku na kraji města bydlel pan Sedlák. Byl už v důchodu, ale občas ještě chodil do práce. V celém domě žil sám. Měl jen papouška, kterému říkal Lorin.

Každé ráno mu nasypal trochu zrní a vyměnil vodu. Klec zavřel do pokoje, který dříve patřil jeho synovi. Ten už byl dospělý a žil se svou rodinou, a tak byl jeho pokoj prázdný.

Klec s papouškem bývala v obývací, ale Lorin pana Sedláka rušil. Když se díval na fotbal, Lorin křičel gól, i když žádný gól nepadl. Povídal i při napínavé detektivce. Navíc při jídle vyhazoval zrníčka z klece ven.

„Co to děláš? Nemůžeš si dávat pozor?“ zlobil se pan Sedlák. „Já kvůli tobě nebudu luxovat každý den!“

Lorin si nedal říct, a tak se musel přestěhovat.

Pan Sedlák měl najednou klid. Mohl se nerušeně koukat na televizi a luštit křížovky. Po obědě se na chvíli natáhl na pohovku, četl si nebo spal.

Zato Lorin se nudil. Když poslouchal televizi, učil se nová slova a zkoušel je opakovat. Teď bylo v pokoji ticho. „Kéž bych se mohl aspoň trochu proletět,“ zasníl se. Rozhodl se, že se zkusí z klece nějak vysvobodit.

Když mu ráno pan Sedlák donesl proso a vodu, dobře se díval, jak se otevírá klec. Hned potom to začal zkoušet. Uchopil dvířka klece do zobáčku a vytáhl je nahoru. Když stisk zobáčku povolil, dvířka se s rachocením zavřela. Zkoušel to zas a znovu, až se mu večer konečně podařilo vysvobodit. Protáhl se dvířky ven a byl volný. Prolétl se po pokoji. Na létání nebyl zvyklý, takže se brzy unavil. Musel najít místo k přistání. Vybral si skříň.

„Fuj,“ vydechl Lorin. Z vršku skříně se totiž vyvalil oblak prachu. Papoušek se rozkašlal a chvíli trvalo, než znovu popadl dech.

Pak vyletěl na komodu pod oknem. Tam bylo čisto, a tak si udělal rozcvičku. Tu viděl jednu v televizi. Natahoval krk, poskakoval střídavě po jedné a pak po druhé noze. Roztahoval křídla, dělal předklony a záklony.

Potom si všiml okenního parapetu. Tam se uvelebil v koutě a se soumrakem unaveně usnul.

Plán

První sluneční paprsky papouškovi prozradily, že začal nový den. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se mu podařilo dostat z klece. Najednou se před ním rozprostíral úplně nový svět. Přes skleněnou výplň okna totiž viděl košaté stromy se zeleným listím. Díval se na rozkvetlé květiny vlnící se ve větru. Pozoroval odlesky slunečních paprsků na kapkách rosy. Nejvíce ho ale přitahovaly vysoké budovy v dálce. „Co tam asi je?“

Protože byl Lorin zvědavý, rozhodl se to prozkoumat. Roztáhl křídla a chtěl proletět skleněným oknem. To ho ale nikam nepustilo. Zkusil do okna klovat zobáčkem, ale ani to nepomohlo.

Lorin pochodoval po okenním parapetu sem a tam. Křídla měl složená za zády a usilovně přemýšlel.

Z přemýšlení ho vytrhlo zazvonění telefonu a hlas pana Sedláka: „Ne, nemám zájem. Na shledanou!“

Honem se musím vrátit, ať není malér, pomyslel si Lorin. Věděl, že za ním jeho pán chodí většinou ráno.

Rozhlédl se, aby zjistil, kde je jeho klec. Přeletěl rovnou na ni. Pařátky se zachytil tak, aby mohl zobáčkem nadzvednout dvířka. Když se mu to podařilo, skulil se dovnitř. Udělal kotrmelec na podlážce své klece a přitom ho něco napadlo: „Musím počkat, až se okno otevře. Do té doby budu cvičit. Musím být silný, abych doletěl až k těm vysokým domům.“

Když pan Sedlák vyřídil telefon, chtěl dát papouškovi jídlo a pití. Stejně jako to dělával každý den. Dnes ale něco nebylo tak, jak má být.

„Dobré ráno, Lorine, snídaně až do klece už se nese,“ řekl, když vešel do pokoje. Pak ho ale

zarazila hromada prachu. „Kde se ten prach pořád bere? Budu zas muset vytáhnout vysavač.“

Misky s krmením a vodou dal do klece. Z komory vyndal vysavač a pustil se do práce. Nejprve vyluxoval v pokojíku s papouškem. Když už byl vysavač vytažený, vysál prach v celém bytě.

Lorin zbaštil pár zrníček, napil se vody a pak se opět z klece vysvobodil, aby mohl pokoj prozkoumat ještě důkladněji než včera. Jakmile

zaslechl nějaký zvuk, raději se schoval. Třeba pod postel. Když odtamtud po chvíli vyletěl, opět se vyvalilo množství prachu. Z nečekaného množství pohybu papouškovi vytrávilo. Proto se na noc raději vrátil do klece.

Poprvé venku

Další ráno chtěl pan Sedlák papouškovi nachystat do misek to, co obvykle. Když ale vešel dovnitř, myslel si, že omdlí. Na podlaze byl opět nepořádek, plno prachu, drobků a jiného smetí.

„To snad není možné!“ hudoval. Vyměnil prázdné misky za plné a pak donesl smeták. Vytahovat vysavač se mu znovu nechtělo. Zametl a pak otevřel okno.

„Třeba ten prach sám odletí ven,“ řekl. Protože bydlel sám, občas mluvil sám se sebou.

Okno otevřel jen na větrací otvor, ale to Lorinovi úplně stačilo. V kleci nedočkavě poskakoval. Pan Sedlák si myslel, že je to z hladu.

Jakmile se ve vedlejším pokoji ozval zvuk televize, Lorin věděl, že má do zítřka klid. Jestli se mu podaří uletět, musí se do rána vrátit, aby pan Sedlák nic nepoznal.

Srdíčko mu bušilo rychleji než obvykle. Byl ale rozhodnutý to zkusit. Otevření klece už pro něj byla hračka. Přemístil se na okenní parapet a potom vyletěl ven.

Byl to zvláštní pocit. Jako kdyby plaval v širém moři. Nebe nad ním bylo nekonečné a jeho najednou přepadl strach. Potřeboval si odpočinout, a tak přistál na stromě.

„Ale copak se stalo?“ ozvalo se z vedlejší větve. Byl to kos, který tam seděl a v klidu přemýšlel. Papoušek vypadal opravdu vyděšeně, proto mu chtěl nabídnout svou pomoc.

„Uletěl jsem z domu. Bydlím v malé kleci a ten dlouhý let mě unavil,“ vysvětloval Lorin zadýchaně.

„Ach tak, ty jsi domácí mazlíček,“ utrousil uštěpačně kos.

„Mazlíček nejsem, protože se se mnou nikdo nemazlí. Nemám si s kým promluvit. Pán mi dá jídlo a pití, ale to je všechno. Když jsem se z klece vysvobodil, uviděl jsem svět za oknem. Hned mi bylo jasné, že se musím podívat ven.“

Chtěl bych támhle k těm domům,“ rozpovídal se Lorin. Pro jistotu naznačil směr napřaženým křídlem.

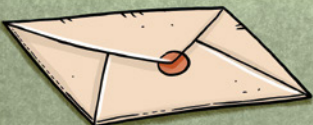
„Do města? Tak tam zaletíme spolu,“ navrhl kos. Lorin mu za to byl vděčný.

Na poště

Ve městě kos zahlédl své další kamarády a rozhodl se je pozdravit. „Počkej na mě tady,“ přikázal papouškovi a odletěl.

Lorin seděl na okenní římse poštovního úřadu. Ani chvilku se nenudil, protože se tam pořád něco dělo. Dovnitř přicházeli lidé, jiní zase odcházeli. Jedni dovnitř nosili balíky a psaní, jiní je zase odnášeli.

Lorinovi se ale nejvíc líbilo razítkování dopisů. Buch, a už bylo na bílé obálce něco napsáno.

Se zalíbením se díval na paní pošťačky a pány pošťáky, kteří pilně pracovali.

Rozhodl se podívat dovnitř. Věděl, že musí být nenápadný, a tak do pošty nevletěl. Číhal na okamžik, kdy někdo z lidí otevře dveře.

Napochodoval dovnitř důležitě jako nějaký kontrolor. Nestoupł si do fronty jako ostatní. Báł se, že by ho některá lidská bota mohla zašlápnout. Našel si tichý a tmavý kout. Schoval se tam za stojan s letáky a čekal, co se bude dít. Měl chuť si zahrát na pošťáka, ale na poště bylo stále ještě hodně lidí.

Pak se najednou jako mávnutím kouzelného proutku všechno změnilo. Nejprve zmizeli lidé. Po nich zmizeli i pošťáci. Zhasla světla a najednou byl všude klid.

Teprve teď se Lorin osmělil vylézt ze svého úkrytu. Připadal si jako v sedmém nebi. Měl celou poštu jen sám pro sebe. Prolétl se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Lorinovy výlety**.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.